

Mia Habib: Om å leve sammen

Samarbeidet mellom kunstnerne Mia Habib og Adva Zakai har resultert i en performance med høy kunstnerisk bevissthet. Den er politisk ladet, men provoserer nok ikke publikummet som kommer til Black Box Teater, skriver vår kritiker, Elisabeth Leinslie. *The moon always wears a stone helmet* hadde premiere på Black Box Teater i Oslo igår.

Anmeldt av [Elisabeth Leinslie](#)

Forestilling: *The moon always wears a stone helmet - to fight its own shadows* ADONIS

Spillested: Black Box Teater/Dansens Hus

Idé og kunstnerisk ledelse: Mia Habib, i samarbeid med Adva Zakai

Rom: Gro Gravås

Musikk/lyd: Stefan Thorsson

Lys: Elisabeth Kjelldal Nilsson

Kunstnerisk konsulent: Corinne Campos

Med: Mia Habib og Adva Zakai

Sitter du trygt i ditt møblerte hjem? Beskyttet mot all verdens krig, diskriminering og overgrep. Skjermet fra de plagsomt hjelpeløse og undertrykte ofrene. Mest opptatt av å dyrke din vestlige dannelse og kultur. – Da utfordrer Mia Habib og Adva Zakai ditt livssyn. Er du derimot blant de som ser blanding av kulturer og religioner som en berikelse? Og ikke ser på all verdens vold og menneskeofre som en trussel mot din trygge livsstil - da vil nok performansen *The moon always wears a stone helmet* snarere virke som en god demokratisk kommentar på verdens mange motsetninger.

Religion og sex

”I was fucked by an Arab”, sier israeleren Zakai rolig og uaffektet. Med sitt ordvalg inntar hun en passiv posisjon i forhold til hendelsen, som om hun er et offer. Men, dette er ikke tilfelle. Hun tiltrekkes av den nærmest mysteriøse stanken som særpreger de arabiske menn. Kvinnen er jøde, araberer er muslim. Hennes optimale idé om total sameksistens mellom kulturer ser hun opphøyet i dette seksuelle møtet.

Så langt er denne performansen friksjonsløs og tilsynelatende forutsigbar, men det varer heldigvis ikke lenge. Zakai tar oss raskt med inn i en fanatisk bønn som infiltreres av et masochistisk begjær – plassert nettopp på arabiske menn. Religion og seksuelt begjær blandes både tekstlig og kroppslig, ved at hun jokker og tilber Gud samtidig. Når det religiøse til slutt forlates til fordel for det seksuelle i en manisk desperasjon, har hun klart å mane frem et skittent ubehag i meg som minner om forakt. Forakt for den arabiske mannen, forakt for masochisten, forakt for Gudstroen, forakt for begjæret. Samtidig kan jeg ikke unnvære og kjenne på en opphisselse overfor det som spiller seg ut på scenen.

Sort

Paradokset som denne forestillingen vekker i meg får mer næring og tar nye veier ettersom nye scener utspiller seg. Dobbeltmeningene hagler over oss, og skaper grobunn for ettertanke og diskusjon om vårt forhold til andre kulturer, religioner og oss selv. Evnen til å utfordre egne sannheter og leve i gjensidig fellesskap med ”den andre” fremheves subtilt som det optimale.

Tross alle paradoksene og sparkene mot den vestlige kulturelle og intellektuelle overklasse, blir performansen aldri direkte provoserende. I hvert fall ikke for meg. Mye av årsakene til dette ligger i performansens estetikk. Ett sort stort og tomt rom fylles av ett sort lik, sort blod og to kvinnelige sortkleddede aktører. Den ene i glinsende tettsittende klær som fremhever både råhet og femininitet. Den andre med løse, matte klær som gir et hverdagslig preg. Alt er sort og bevegelses- og språkuttrykket er også preget av en underliggende destruktiv mørkhet som står i stil med rommet. Det er tøft, det er rocka, men det er også velkjent.

Habibs signatur

Selv om jeg sitter med følelsen av å ha sett lignende uttrykk før, er det på ingen måte snakk om noen kopi. Habibs signatur skinner igjennom både innholds- og formmessig. Hun er så tydelig bevisst på hva hun vil med denne forestillingen at det er en fryd å få oppleve. Performansen er ikke bare preget av høy

kunstnerisk bevissthet, den speiler også en profesjonell håndverkmessig kvalitet i selve iscenesettelseskunsten.

Jeg tenker spesielt på rommet, aktørene, bruken av objekter og strukturering av elementene. De to aktørenes tilstedeværelse og sceniske energi fyller det store tomme rommet både alene og sammen. Og selv om den forholdsvis strenge arrangementen av elementene ikke nødvendigvis overrasker, så er den heller ikke fylt av klisjéer. Balansen mellom det velkjente og subtilt symbolske, som særpreger strukturen, fremhever beveggrunnene bak forestillingen. Så er det også innholdet, snarere enn formen, som sitter sterkest igjen i kropp og sjel dagen derpå.